

Sygn. akt III SK 2/11

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie

od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z udziałem Europejskiej Telefonii Cyfrowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

w sprawie określenia warunków współpracy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 marca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 24 marca 2010 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego z 12 marca 2009 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie Telekomunikacji Polskiej S.A. w Warszawie (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania powód powołał się na dwie okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to jest na występowanie w sprawie zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

W skardze kasacyjnej powoda sformułowano dwa zagadnienie prawne. Pierwsze z nich polega na „potrzebie wyjaśnienia podstawy prawnej uznania w treści Zaskarżonej decyzji oraz Decyzjach indywidualnych, że Prezes UKE (Pozwany) jest uprawniony do dokonania wyboru modelu finansowania Ogólnokrajowego Spisu Abonentów (model bezpłatny z częścią komercyjną albo model kosztowy); jest uprawniony do zobowiązania Powoda do bezpłatnego przekazywania Zainteresowanemu egzemplarzy OSA pomimo faktu, że do spisu nie jest dołączona część komercyjna (brak jakiegokolwiek postanowienia na ten temat w treści Zaskarżonej decyzji) i tym samym do wprowadzenia trzeciego modelu finansowania OSA (Decyzja z dnia 14 lipca 2006 r. przewiduje dwa modele: model bezpłatny z częścią komercyjną oraz model kosztowy); jest uprawniony do zróżnicowania trybu wyboru modelu finansowania OSA w zależności od tego czy Powód zawarł z Zainteresowanym umowę o udostępnianie danych (model wybiera samodzielnie Powód - co jest bezsprzeczne), czy wydana jest decyzja administracyjna zastępująca umowę ww. podmiotów (model finansowania OSA wybiera Prezes UKE)”.

Drugie zagadnienie prawne zidentyfikowane w skardze kasacyjnej powoda polega na „potrzebie wyjaśnienia, możliwości zobowiązania przez Prezesa UKE przedsiębiorcy wyznaczonego (TP) do nieodpłatnego wydawania OSA, w przypadku braku faktycznych i technicznych możliwości dołączania do OSA części komercyjnej, tj. przyjęcia nieznanego decyzji wyznaczającej modelu finansowania OSA - w treści Decyzji indywidualnych przyjęto bowiem model bezpłatnego przekazywania egzemplarzy OSA pomimo faktu, że do spisu nie jest dołączona część komercyjna”.

W zakresie dotyczącym potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powód podnosi, że należy rozstrzygnąć dwie kwestie. Po pierwsze, „czy w myśl art. 67 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 1 pkt 2 oraz art. 31 ust. 2 pkt 3 Ustawy Prawo telekomunikacyjne Prezesowi UKE przysługuje uprawnienie w zakresie: - dokonania wyboru modelu finansowania Ogólnokrajowego Spisu Abonentów w treści Zaskarżonej decyzji oraz Decyzji indywidualnych; - zobowiązania Powoda do bezpłatnego przekazywania Zainteresowanemu egzemplarzy OSA pomimo faktu,

że do spisu nie jest dołączona część komercyjna (brak jakiegokolwiek postanowienia na ten temat w treści Zaskarżonej decyzji) i tym samym do wprowadzenia trzeciego modelu finansowania OSA (Decyzja z dnia 14 lipca 2006 r. przewiduje dwa modele: model bezpłatny z częścią komercyjną oraz model kosztowy); - zróżnicowania trybu wyboru modelu finansowania OSA w zależności od tego czy Powód zawarł z Zainteresowanym umowę o udostępnianie danych (model wybiera samodzielnie Powód - co jest bezsprzeczne), czy wydana jest decyzja administracyjna zastępująca umowę ww. podmiotów (model finansowania OSA - zdaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie - wybiera Prezes UKE)". Po drugie, „jak należy rozumieć pojęcie „interesu publicznego” oraz „interesu użytkowników końcowych”, o których mowa w art. 28 ust. 1 Ustawy Prawo telekomunikacyjne”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.
2. Zgodnie z utrwalonym rzecznictwem Sądu Najwyższego dotyczącym wymogów uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno ono zawierać wywód oparty na jurydycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne. Sformułowanie zagadnienia prawnego powinno zawierać wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie SN z 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt III SK 50/2010). Sformułowane przez powoda zagadnienia nie zostały powiązane z przepisem prawa, lecz z okolicznościami faktycznymi niniejszej sprawy, zaś uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie zagadnienia prawnego nie zawiera wymaganego wyvodu, odpowiadającego przedstawionym powyżej wymogom.
3. Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa nakłada na skarżącego obowiązek określenia, które

przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie SN z 5 kwietnia 2011 r., sygn. akt III SK 50/2010). Nie spełnia tego wymogu umieszczenie wykazu orzeczeń Sądu Okręgowego oraz Sądu Apelacyjnego i twierdzenie, że w sprawach tych sądy, w analogicznych okolicznościach faktycznych, odmiennie zinterpretowały te same przepisy. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi jurystycznej argumentacji mającej wykazać spełnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

4. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.